

35. V řízení o vydání podle § 59 tr. ř. nelze žádati o cizí trestní spisy; na jich zapůjčení není smluvního nároku podle extradiční smlouvy československo-německé. (Případ »Wieprecht«, čís. 57.853/37-18 min. sprav.)

Vláda německá požádala o vydání svého státního příslušníka N. ke stíhání pro přečin smilstva proti přírodě podle § 175 něm. tr. z. Svou žádost doložila zatýkacím rozkazem obvodového soudu v M., v němž byl skutkový děj trestného činu vylíčen tak, že nebylo pochyby, že v ČSR. jde o zločin § 129, lit. b) tr. zák. z roku 1852, tudíž o delikt extradiční podle čl. 3. extr. smlouvy československo-německé č. 230/1923 Sb. z. a n. Proto byla německá extradiční žádost postoupena ministerstvem spravedlnosti příslušnému krajskému soudu k řízení o vydání podle § 59 tr. ř. a citované smlouvy.

Radní komora, dříve než učinila svůj návrh podle § 59 tr. ř., usnesla se na tom, aby z Německa byly vyžádány příslušné trestní spisy v originále nebo alespoň potřebné opisy z nich, a to proto, aby podezření obsažené v německém zatýkacím rozkaze bylo po objektivní stránce blíže osvědčeno; obviněný totiž se hájil, že se trestného činu za vinu mu kladeného vůbec nedopustil. Nato vyšetřující soudce v přímém pořadu mezisoudním požádal obvodový soud v M. o zapůjčení německých trestních spisů. Této rekvizici však nebylo vyhověno. Ministerstvo spravedlnosti dříve ještě než byla žádaná právní pomoc odepřena, samo upozornilo náš soud, že podle čl. 10., odst. 2 smlouvy mezi ČSR. a říší Německou z 8. května 1922 o vydávání zločinců a jiné právní pomoci ve věcech trestních (č. 230/1923 Sb. z. a n.) jest extradiční žádost řádně doložena, byl-li k ní připojen zatýkací rozkaz, jenž sám o sobě je dostatečným extradičním dokladem, že v extradičním řízení není smluvního nároku na zapůjčení příslušných říšsko-německých trestních spisů a že ani na poskytnutí právní pomoci není smluvního nároku z důvodu čl. 17. a 6. cit. smlouvy. Při tom uvažovalo min. spravedlnosti takto:

Smlouvou z 8. května 1922 se zavázaly smluvní strany jen k tomu, že své extradiční žádosti budou dokládati zatýkacím rozkazem nebo rozsudkem. V daném případě jde o vydání ke stíhání a proto zasláný německý zatýkací rozkaz jest už sám o sobě dostatečným extradičním titulem k řádnému doložení extradičního návrhu podle čl. 10. cit. smlouvy. Tímto smluvním ustanovením je vázán i náš soud z důvodu § 41 tr. z. (rozh. č. 2095 vid. sb. a rozh. č. 4959 Sb. n. s. tr.). Paragraf 41 tr. z. propůjčuje smluvním předpisům vnitrostátní účinnost, moc z á k o n a. Z § 41 tr. z. vysvítá dále, že úprava smluvní předchází úpravu zákonnou a že v hierarchii norem o vydávacím právu má norma smluvní přednost před normou zákonnou. Zákon v § 59 tr. ř. uvádí sice vedle zatýkacího rozkazu též »průvody nebo důvody podezření«, které má cizí stát předložit k doložení extradiční žádosti, avšak extradiční smlouva s Německem spokojuje se ve čl. 10. pouhým

zatýkacím rozkazem, považujíc jej za dostatečný důkaz o důvodnosti podezření. Stačí tedy formální osvědčení důvodnosti podezření. Tím, že náš soud vyžádal z Německa spisy (in orig. nebo výpisy z nich), naznačil, že se chce pustit do materiálního zkoumání důkazů o důvodnosti podezření. Soud přehlédl, že v extradičním styku s Německem není smluvní povinností dokládati žádost o vydání ke stíhání ani »důkazními prostředky a doklady«, tím méně pak samotnými trestními spisy. V československém smluvním vydávacím právu lze jen ve styku se Spojenými státy severoamerickými (čl. XI, odst. 5 extradiční smlouvy č. 48/1926 Sb. z. a n.) a s Velkou Británií (čl. 8, odst. 2 extradiční smlouvy č. 211/1926 Sb. z. a n.) trvati na tom, aby žádost o vydání ke stíhání byla doložena vedle zatýkacího rozkazu i »důkazními prostředky a doklady«, by mohly býti přezkoumány materiálně údaje, na jejichž podkladě byl zatýkací rozkaz vydán. Avšak nároku na zapůjčení příslušných trestních spisů v řízení o vydání nemáme ani podle těchto dvou smluv.

Článek 10, odst. 3 extradiční smlouvy s Německem nelze rovněž v daném případě se dovolati; jím se smluvní strany zavázaly k tomu, že na požádání doplní svůj extradiční návrh, nejsou-li z extradičních dokladů náležitě zřejmy okolnosti, nutné k prozkoumání žádosti za vydání, jako na př. chybí-li údaj o době spáchání trestného činu (důležité k prozkoumání otázky promlčení podle čl. 5 cit. smlouvy), nebo údaj o místě činu (k řešení otázky vlastního trestního nároku podle principu teritoriality, srov. čl. 6 cit. smlouvy), anebo údaj o výši škody u deliktů majetkových (ke zkoumání otázky, jde-li o zločin a tedy delikt extradiční podle čl. 3 cit. smlouvy) a pod. Ze zaslání německého zatýkacího rozkazu však všechny tyto okolnosti nutné k prozkoumání extradiční žádosti jsou patrné, takže extradiční doklad je obsahem bezvadný.

Také není na místě chtít se domáhati splnění rekvisičního nároku, resp. povinnosti podle čl. 16. cit. smlouvy. O poskytnutí právní pomoci podle II. oddílu cit. smlouvy může československý soud žádati jen, jde-li o trestní věc, v níž se uplatňuje československý trestní nárok a nikoliv v extradiční věci, kde žádný československý trestní nárok uplatňován není. Ostatně v našem případě je i podle II. oddílu cit. smlouvy dán důvod k odepření právní pomoci, neboť jde o trestný čin, spáchaný německým příslušníkem v Německu (čl. 17. ve spojitosti s čl. 6. cit. smlouvy). Je tedy dožadání o říšskoněmecké trestní spisy protismluvním a odporuje jak oddílu II. cit. smlouvy (o rekvisicích), tak i oddílu I. cit. smlouvy (o extradicích). Je v rozporu však i s tuzemskými předpisy vnitrostátními, neboť již bývalý kasační soud ve Vídni prohlásil v rozhodnutí č. 3634 vídeňské sbírky za protizákonný postup soudu, když v řízení o vydání podle § 59 tr. ř. byly opatřovány důkazní prostředky mezistátní právní pomocí.